

בעזהש"ת

לחזות בנועם

♦ מאמר ♦

**שבת קודש מאיד בנו שהשי"ת
מחכה לנו תמיד**

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו מתוך מעינות
דברי קדשו של הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלבנות

גליון ז' • פרשת נצבים-וילך • תשפ"ג

יו"ל על-ידי חבורת נועם ה' דהסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

וּכְשֶׁאַדָּם חוֹמָא וּפּוֹגֵם בְּאַיִהּ מִצְוָה אוֹ שְׁעוֹבֵר עֲבֵרָה חֵם וְשָׁלוֹם נִסְתַּלַּק
הַדַּעַת בְּפִי הַפֶּגֶם, וְלֹא הָיָה אֶפְשֶׁר לְתַקֵּן, כִּי עַל־פִּי מִשְׁפָּט אֵין מוֹעִיל
הַתְּשׁוּבָה כְּמוֹכָא, אֲדָּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ חָמַל עַל עוֹלְמוֹ וְהַקְדִּים רְפוּאָה
לְמִפְתֵּי, וּבִאֲהַבְתּוֹ וּבְחַמְלָתוֹ נָתַן לָנוּ אֶת הַשִּׁבְתָּ שֶׁהִיא שְׂבִיתָה וּמְנוּחָה
שֶׁהִיא קִדְשָׁה גְבוּהָה וְנִעְלָמָת מְאֹד, שְׂאִין מְגִיעַ לְשֵׁם שׁוֹם פְּגָם, כִּי
שִׁבְתָּ קְבִיעָא וְקִימָא וְאֵין קִדְשָׁתָה תְלוּיָהּ בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְדְּשׁוּ אוֹתָהּ

- ג מצוות התשובה שייך רק בעולם הזה או גם בעולם הבא
- ד איך זוכים להרגיש קדושת שבת קודש
- ה איך מועיל תשובה, והרי על פי משפטי התורה אין מועיל תשובה
- ו העמקות בדברי חז"ל "תשובה קדמה לעולם"
- ז מה הפשט בדברי חז"ל "מתן שכרה של שבת לא עבידא לגלויי",
ו והרי כל המצוות אין יודעים שכרם
- ח מהו השורש של 'נפשות ישראל' שעלו במחשבה תחילה
- ט למה עבירה גוררת עבירה
- י איך אפשר לזכות כשעושים תשובה שיהיה לנו רק לב נשבר
יא ולא עצבות
- יב לאיזה דבר שופר מעורר אותנו, ללב נשבר או לשמחה
- יג מה מעוררים בר"ה כשאנו אומרים מלכויות זכרונות ושופרות
- יד פנינים
- טז

וזאת למודעי כי הקטעים נלקטו מתוך דבריו הקד' והם לשונו הק'
בלי שינוי, ורק לפעמים נוספו מילה או שתיים להסביר קשרי
הדברים והכל לפי קוצר המשיג, ושגיאות מי יבין, והרוצה לראות
הדברים כסדר ולהרחיב הבנתו ייקחנו מתוך הספ"ק ליקוטי הלכות.

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא לפנות ל:

lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

שבת קודש מאיר בנו שהשי"ת מחכה לנו תמיד

בפסוק "וְשַׁבַּת עַד ה' אֶלְקֵינוּ" מרומז שורש התשובה שהוא ע"י קדושת השבת - מתן שכרה של שמירת שבת היא, שמלמדים אותו שתמיד הקב"ה חפץ בתשובתו ותמיד יכול לחזור בתשובה - שבת קביעא וקיימא ותשובה קביעא וקיימא - קדושת שבת והתקרבות לצדיקים תלויים זה בזה - משה רבינו מגלה לנו מתן שכרה של שבת - על ידי קדושת שבת יש תקווה לעולם

וְשַׁבַּת עַד ה' אֶלְקֵינוּ וְשָׁמַעַתְּ בְּקוֹלִי כְּבָל אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה
הַיּוֹם וְגו' (דברים ל).

בכל פעם שמשיגי את ה' יותר, צריך לעשות תשובה
על השגתו הקודמת

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (תורה ו) "וז"ל וְאֶפְלוּ אִם יוֹדַע אָדָם
בְּעַצְמוֹ שְׁעוֹשֵׂה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אֶף־עַל־פִּי־כֹן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה עַל
תְּשׁוּבָה הֶרְאֵשׁוּנָה. כִּי מִתְחִלָּה כָּשָׁעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה עֲשֵׂה לְפִי הַשְּׁגָתוֹ, וְאַחֲר־כֵּן
בְּוֹדָי כָּשָׁעוֹשֵׂה תְּשׁוּבָה, בְּוֹדָי הוּא מִפִּיר וּמְשִׁיג יוֹתֵר אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.
נִמְצָא לְפִי הַשְּׁגָתוֹ שֶׁמְשִׁיג עַכְשָׁו, בְּוֹדָי הַשְּׁגָתוֹ הֶרְאֵשׁוּנָה הוּא בְּבַחֲיַנֵּת
גְּשָׁמִיּוֹת. נִמְצָא, שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה עַל הַשְּׁגָתוֹ הֶרְאֵשׁוּנָה, עַל שֶׁהִתְגַּשְּׁם

את רוממות אלקותו. וזה בחינת עולם הבא שיהיה כּלו שבת, הינו כּלו תשובה, כמו שכתוב "ושבת עד ה' אלקיך", כי עקר עולם הבא הוא השגת אלקותו, כמו שכתוב (ירמיהו ל"א): "וידעו אותי למקטנם ועד גדולם". נמצא בכל עת שישגו השגה יתרה, אזי יעשו תשובה על ההשגה הראשונה עכ"ל הק'.

צריכים לקבל שבת באהבה ובשמחה גדולה ועצומה

ובליקוטי הלכות (הל' שבת הל' ז') מבאר לפי זה ומכּל זה מובן עצם נוראות אהבת השם-יתברך עלינו, שברחמינו נתן לנו מתנה טובה הזאת שהיתה בבית גנזיו ושבת שמה וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת י:). וצריכין להשתדל לקבל מתנה טובה הזאת באהבה ובשמחה עצומה, כי על-ידי-זה זוכין לתשובה איה שהוא, עד שגם הוא יזכה ליום שכולו שבת וכו'.

עיקר הכח לעשות תשובה מקבלים ע"י קדושת שבת

כי רב העולם קשה עליהם התשובה, מחמת התגברות היצר הרע בכל פעם מחדש. כי זה ידוע, כי הכל חפצים ליראה את שמוך' (סליחות ליום א', סליחה ג), ואפלו פושעי ישראל מלאים חרטה גדולה, והרבה מתעוררים כּמה פעמים לשוב להשם-יתברך, אך בתוך כך נופלים בדעתם מגדל התגברות הבעל דבר שמתגרה בהם בכל פעם כּנ"ל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (קדושין ל:): 'בכל יום יצרו של אדם מתחדש עליו וכו' ואלמלא הקדוש-ברוך-הוא עוזרו וכו'.

ועקר העזר והישועה הוא על-ידי כח קדשת שבת שצריכין להמשיך

על עצמו בכל יום, כמו שאמרו (מכילתא יתרו ז): "זכור את יום השבת לקדשו" (שמות ח, ג) - 'זכרו מאחד בשבת'. ועקר קדשת שבת אי אפשר להמשיך על עצמו כי-אם בכח הצדיקי אמת, שהם בחינת שבת, כמו שכתוב ברבי שמעון בר יוחאי (עין זהר נשא קמ"ד): 'אנת שבת דכלהו יומי וכו', והא בהא תליא, כל מה שמשתדל ביותר לקבל שבת כראוי לו - בן זוכה להתקרב לצדיק האמת, וכפי התקרבותו אליו - בן זוכה לקדשת שבת, עד שיזכה לתשובה שלמה בכל מקום אשר הוא שם, ולהתחזק על עמדו לבלי לפל לעולם, יהיה איה שיהיה.

קדושת שבת אין מגיע אליה שום פגם ממה שפגם האדם

כי האדם נברא לידיע ולהפיר את הבורא יתברך, אבל אי אפשר לדעת אותו יתברך כי אם על-ידי עבודת התורה והמצוות, וכשאדם חוטא ופוגם באיזה מצוה או שעובר עברה חס ושלום, נסתלק הדעת כפי הפגם, ולא היה אפשר לתקן, כי על-פי משפט אין מועיל תשובה כמובא. אף השם-יתברך חמל על עולמו והקדים רפואה למכה, ובאהבתו ובחמלתו נתן לנו את השבת שהיא שביתה ומנוחה - שהוא קדשה גבוהה ונעלמת מאד, שאין מגיע לשם שום פגם. כי שבת קביעא וקיימא ואין קדשתה תלויה בישראל שיקדשו אותה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי קדשת שבת קבועה תמיד מעצמה, כי לשם אין מגיע שום פגם, כי זאת הקדשה של שבת הוא בחינת הקדשה העליונה ונעלמת מאד מאד, שנאמר שם (איוב לה, ו-ז): 'אם תצדק מה תתן לו ואם חטאת מה תפעל בו' וכו'.

**הצדיק מגלה לנו שתמיד אפשר לחזור בתשובה,
כי קדושת התשובה קדמה לעולם**

וְזֶה בְּחִינַת קִדְשַׁת הַתְּשׁוּבָה שֶׁקִּדְמָה לְעוֹלָם (פְּסָחִים נד.). כִּי שַׁבַּת בְּחִינַת תְּשׁוּבָה כַּנִּזְכָּר, הֵינּוּ כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא חֵס וְשְׁלוֹם, וְנִסְתַּלְקִין מִמֶּנּוּ כָּל הַקִּדְשׁוֹת כְּפִי הַחֲטָא וְהַפְּגָם, אֲבָל בְּחִינַת הַקִּדְשָׁה שֶׁל שַׁבַּת שֶׁהוּא בְּחִינַת קִדְשַׁת הַתְּשׁוּבָה הוּא קְבִיעָא וְקִימָא גַם אַז, וְעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לוֹ כַּח לְשׁוּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרָךְ בְּכָל עֵת שִׁירְצָה. אֲבָל זֶה הַסּוּד אֵין מִי שִׁיּוּדַע בְּשִׁלְמוֹת כִּי אִם הַצְּדִיק הַדּוֹר שֶׁהוּא בְּבְחִינַת מֹשֶׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שַׁבַּת דְּכֻלְהוּ יוֹמָא'. וְעַל-כֵּן עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה אֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת כִּי אִם עַל יָדוֹ, כִּי רַק הוּא מוֹדִיעַ לָנוּ עֲצָם מַעֲלַת קִדְשַׁת שַׁבַּת שֶׁהוּא בְּחִינַת קִדְשַׁת הַתְּשׁוּבָה, וּמַעֲוֹרֵר אוֹתָנוּ בְּכָל עֵת לְשׁוּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרָךְ, אֵיךְ שֶׁהוּא, אֶפְלוּ אִם עֵבֵר עַל כָּל הַתּוֹרָה אֲלֵפִים פְּעָמִים, כִּי רַבִּים רַחֲמֵיו מְאֹד, כִּי כְּבָר הַקִּדִּים לָנוּ קִדְשַׁת שַׁבַּת שְׁנָתוֹ לְיִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמֵיו, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה אֵין קִדְשָׁתוֹ נִפְסָקַת מִיִּשְׂרָאֵל לְעוֹלָם וַיְכוּל לְשׁוּב תָּמִיד וְכוּ'.

על ידי קדושת שבת מוחלין לו על כל עוונותיו

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שַׁבַּת י:): 'מִתְּנָה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גְּנָזִי וְשַׁבַּת שְׁמָה, וְאֲנִי מִבְּקֵשׁ לְתַנָּה לְיִשְׂרָאֵל לָךְ וְהוֹדִיעֵם' וְכוּ', וּמִקִּשּׁוֹ שָׁם, 'וְהָא אָמַר רַב הַנּוֹתֵן מִתְּנָה אֵין צָרִיךְ לְהוֹדִיעוֹ'. וְתַרְצוּ: 'הָא בְּמִלְתָּא דְּעֵבִידָא לְגִלוּיָא וְכוּ'. וְהִקִּישׁוּ: 'וְהָא שַׁבַּת עֵבִידָא לְגִלוּיָא'. וְתַרְצוּ: 'מִתֵּן שְׁכָרָה לֹא עֵבִידָא לְגִלוּיָא'. וְזֶה הַמֶּאֱמָר הוּא מִקוּשֵׁי הַהֲבָנָה, כִּי הֲלֹא כָּל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת הֵם כְּלָם מִתְּנוֹת טוֹבוֹת שְׁנָתוֹ לָנוּ הַשֵּׁם-יִתְבָּרָךְ, וּבִפְרָט מֵה שְׁמִסִּיק, 'מִתֵּן

שְׁכָרָה לֹא עֲבִידָא לְגִלּוּיִי, הֲלֵא גַם כָּל שְׁכָר הַמְצוּוֹת אֵינָם גְּלוּיִים לָנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי 'שְׁכָר מְצוּהָ בְּהַאי עֲלֵמָא לִיכָא' (קדושין לט:), רַק אָנוּ מְאֲמִינִים בְּשְׁכָר עוֹלָם-הַבָּא אֲשֶׁר עֵינָן לֹא רְאִיתָהּ וְכוּ' (ישעיה סד, ג).

אָה עַל-פִּי הַנִּלְמוּד מוּבָן קִצָּת, כִּי שֶׁבֶת הוּא מִתְּנָה טוֹבָה מִבֵּית גְּנָזִיו, שְׁגִנוּזָה וְצִפּוּנָה יוֹתֵר מִשְׁכָּר כָּל הַמְצוּוֹת, כִּי הִיא בְּחִינַת קִדְשָׁה הַקְּבוּעָה וְקִיּוּמָה לְנֶצַח, בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, בְּחִינַת יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת, שְׁעַל-יַדֵּי קִדְשָׁה זֹאת יְכוּלִין לְתַקֵּן הַכֹּל, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שֶׁבֶת קיח:): 'כָּל הַשּׁוֹמֵר שֶׁבֶת כֶּהֱלַכְתּוֹ מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נו, ב): "שׁוֹמֵר שֶׁבֶת מִחֲלָלוֹ" - מְחוּל לוֹ. וְעַל-כֵּן עַל-יַדֵּי קִדְשָׁת שֶׁבֶת יֵשׁ תִּקְוָה לְהָעוֹלָם, כִּי אֲפֹלוּ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה-זָרָה כְּדוֹר אֲנוּשׁ מוֹחֲלִין לוֹ.

הצדיק מכניס וקובע בליבנו שתמיד יכולים לשוב בתשובה אפילו אם נפל וחזר ונפל

וְזֶה עֵקֶר מִתֵּן שְׁכָר שֶׁל שֶׁבֶת, שְׁעַל-יַדֵּי שְׁמִירַת שֶׁבֶת - יְכוּל כָּל אֶחָד לְזַכּוֹת לְיוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת, אֲפֹלוּ אִם פָּגַם מְאֹד. אֲבָל זֶה הַסּוּד שֶׁהוּא בְּחִינַת מִתֵּן שְׁכָרָה שֶׁל שֶׁבֶת גְּנוּז וְסִתּוּם מְאֹד, וְצָרִיכִין לְקַבְּלוֹ עַל-יַדֵּי הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת מֹשֶׁה שֶׁהִזְהִיר לוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ: 'מִתְּנָה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גְּנָזִי וְשֶׁבֶת שְׁמָהּ וְכוּ' לָךְ וְהוֹדִיעֵם, הֵינּוּ שִׁיּוּדֵיעֵם מִתֵּן שְׁכָרָה, כְּדִמְסָקוּ שֵׁם בְּגִמְרָא. שְׁזֶה בּוֹדָאֵי צָרִיךְ מֹשֶׁה לְהוֹדִיעֵם וְלִלְמַד עִמָּהֶם הַרְבֵּה - לְהוֹדִיעֵם וְלִהְיוֹת בְּלִבָּם קִדְשָׁת שֶׁבֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, שִׁידְעוּ וְיִקְבְּעוּ בְּלִבָּם שְׁתָּמִיד יְכוּלִין לְשׁוּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא.

וְזֶה אֵין זֹכִיךְ כִּי אִם בְּכַח הַצְּדִיק, בְּחִינַת מֹשֶׁה, שְׁכָפֵר זָכָה עַל-יַדֵּי עֲבוּדָתוֹ גַּם בְּזֶה הָעוֹלָם, לְבְּחִינַת "יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת", שֶׁהוּא כָּלוּ תְּשׁוּבָה -

שְׁעוֹשֶׂה בְּכֹל פְּעַם תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה וְכוּ' וְכַנ"ל, כִּי יוֹדַע שְׁלֹגְדָלְתוֹ אֵין חֶקֶר וְכוּ'. וְעַל-יְדֵי-זֶה יָכוֹל לְהוֹדִיעַ לְכָל יִשְׂרָאֵל קְדוּשַׁת שַׁבָּת, הֵינּוּ בְּחִינַת מִתֵּן שְׂכָרָה שֶׁהוּא יוֹם שְׁפָלוֹ שַׁבָּת - הֵינּוּ שֵׁישׁ תְּקוּהָ לְכָל תְּמִיד כָּל יְמֵי חַיָּיו, אֲפָלוּ אִם נִתְעוֹרֵר לְשׁוּבָה, וְנִפְלָא, וְחָזַר וְנִתְעוֹרֵר, וְחָזַר וְנִפְלָא, וְכֵן הִרְבֵּה פְּעָמִים מְאֹד! אַף-עַל-פִּי-כֵן יֵשׁ תְּקוּהָ תְּמִיד עַל-יְדֵי קְדוּשַׁת שַׁבָּת שְׁשׁוּמְרִים יִשְׂרָאֵל.



מאמר אמרי נועם

למה כשחל ראש השנה בשבת אין תוקעין בשופר

בשבת הקב"ה מסתכל רק על הטוב שיש בכל איש ישראל - על ידי השמחה בשבת חוזרת נפשו למקומה ושרשה להשי"ת שהוא מקור השמחה - נוסעים לר"ה לצדיקים לזכות לשמחה תמיד - תקיעת שופר מעוררת השמחה - ראש השנה שחל להיות בשבת אין תוקעים בשופר כי שבת הוא מקור השמחה - כל עבודתינו ותפילתינו בר"ה הוא לעורר רחמיו ית' שיסתכל רק על הטוב שיש בנו עד שנזכה לשמחה

צריך לנהוג שמחה גדולה בשבת

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (תנינא סי' יז) וז"ל והכלל, שצריך לנהוג שמחה גדולה בשבת-קדש, ולבלי להראות שום עצבות ודאגה כלל. רק להתענג על ה' ולהרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוג, הן אכילה ושתייה, הן מלבושים כפי מה שיכול. כי אכילת שבת היא כלה ורחיניות, כלו קדש, ועולה למקום אחר לגמרי מן אכילת חל עכ"ל הק'.

על ידי השמחה בשבת חוזרת נפשו למקומה ולשרשה

ובליקוטי הלכות (הל' שבת הל' ז) מבאר ועקר קדשת שבת הוא שמחה

- שְׁצַרְיָכִין לְזַהַר מְאֹד לְהִיּוֹת שְׂמִיחַ וְטוֹב לֵב בְּשִׁבְתָּ, וְכַמְבֹאֵר בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל הַרְבֵּה, וְזֶה עֵקֶר תְּקוּן דְּרַכֵּי הַתְּשׁוּבָה שְׁנַת־תְּקִינִים עַל-יְדֵי קִדְשַׁת שִׁבְתָּ. כִּי עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה לְשׁוּב נִפְשׁוֹ לְשִׁרְשָׁה. וְשִׁרְשׁ נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת שְׂמִיחָה, כִּי שִׁרְשָׁם בְּמַחְשְׁבָה דְּקוּדְשָׁא-בְּרִיָּה-הוּא. כִּי יִשְׂרָאֵל עָלוּ בְּמַחְשְׁבָה תְּחִלָּה (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה א, ד), שְׁשָׁם מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה, כְּמוֹ שִׁכְתוּב (דְּבָרֵי-הַיָּמִים א, טז, כז): "עַז וְחִדְוָה בְּמִקְוֹמוֹ", כִּי אֵין עֲצָבוֹת לִפְנֵי הַמְּקוֹם, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (חֲגִיגָה ה), וְכָל עֵקֶר פְּגָם כָּל הַעֲבֵרוֹת הוּא בְּחִינַת עֲצָבוֹת - שְׂמִיחָה נִמְשָׁכִין כָּל הַעֲבֵרוֹת, שְׂעֵקָרָם פְּגָם הַבְּרִית, שְׁנִמְשָׁךְ מִהַקְּלִפָּה הַנִּקְרָא 'לִילִית' - עַל-שֵׁם הַעֲצָבוֹת וְהִלְלָה, כִּי־דוּעַ (תְּקוּנֵי זֶהר תְּקוּן כ"א, נג):

וְעַל-כֵּן 'עֲבָרָה גּוֹרֶרֶת עֲבָרָה' (אֲבוֹת ד, ו), כִּי הַעֲבָרָה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת זְהֻמַּת הַנֶּחֱשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ג, יז): "בְּעֲצָבוֹן תֵּאֱכָלְנָה", הַפֶּה קִדְשַׁת הַשְּׂמִיחָה שֶׁהוּא לְשִׂמְחַת בְּהֵשִׁים-יִתְבָּרֵךְ בְּחִינַת (תְּהִלִּים קד, לד): "אֲנֹכִי אֲשִׂיחַ בָּהּ", וְכִשְׁעוֹבֵר עֲבָרָה, חֶסֶד וְשְׁלוֹם - נִמְשָׁךְ עָלָיו עֲצָבוֹת, בְּחִינַת (שִׁם לח, יט): "אֲדַאֵג מִחֻטְאֵי", וּמִחֻמַּת הַתְּגַבְרוֹת הַעֲצָבוֹת יוֹתֵר גּוֹרֶרֶת עֲבָרָה יוֹתֵר. וְעַל-כֵּן עֲבָרָה גּוֹרֶרֶת עֲבָרָה, וְלֹא הִיָּה שׁוּם תְּקִינָה לְשׁוּב.

**עיקר התשובה הוא על ידי הצדיקים שמוצאים בנו
"נקודות טובות" ועי"ז זוכים לשמחה**

עַל-כֵּן עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה עַל-יְדֵי גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁיְּכוֹלִין לְעוֹרֵר הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת שְׁבִישְׂרָאֵל, אֲפֹלוּ בְּהַגְרוּעִים הַמְּלֵאִים עֲבֵרוֹת - גַּם בָּהֶם מְחַפְּשִׁים הַצְּדִיקִים הַגְּדוּלִים, וּמוֹצֵאִים בָּהֶם נִקְדוּת טוֹבוֹת, כִּי 'אֲפֹלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מְלֵאִים מִצְּוֹת כְּרַמּוֹן' (בְּרַכּוֹת נז), עַד שְׂמִכְנִיסִים בָּהֶם, שְׁגָם הֵם יִשְׁמְחוּ נִפְשׁוֹתֵיהֶם. וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם מוֹצִיאִים אוֹתָם מֵעֲבֵרוֹת וּמִפְּגָמִים וּמִחֻזְרִים אוֹתָם בַּתְּשׁוּבָה.

וְזֶה בְּחִינַת קִדְשַׁת שַׁבָּת שְׁמוּדִיעִים לָהֶם, כִּי שַׁבָּת בְּחִינַת שְׁמֻחָה וְחִדּוּהַ. כִּי בְּשַׁבָּת מִתְבַּטְּלִים כָּל הַדִּינִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (זֶהר תְּרוּמָה קל"ה): 'וְכָל שְׁלֹטְנֵי רוּגְזוֹן וּמְאָרֵי דְדִינָא בְּלִהוֹן עֲרָקִין וְאֵתְעֵבְרוּ מִינְהוּ' [וְכָל שְׁלִיטֵי הַרְגָז וּבַעֲלֵי הַדִּינִים כָּלֵם בּוֹרְחִים וּמְסַתְּלָקִים מִמֶּנְהוּ], וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְסַתְּפֵל אֲזַי רַק עַל הַטּוֹב שֶׁבִישְׂרָאֵל. עַל-כֵּן כָּל מִי שֶׁמְמַשֵּׁיף עַל עֲצָמוֹ קִדְשַׁת שְׁמֻחַת שַׁבָּת, שְׁנִמְשָׁף גַּם עָלָיו בְּכַח הַצְּדִיקֵי אֲמַת - עַל-יְדֵי-זֶה יָכוֹל לְזַכּוֹת לִילָף בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה.

צָרִיךְ לִיזָהַר בַּעֲשִׂיית תְּשׁוּבָה שְׁלֵא לְהִתְרַחֵק עַל יְדֵי שִׁבְרוֹן לִיבּוֹ

כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁהִבְעַל-תְּשׁוּבָה צָרִיךְ לְצַעֵק וּלְבַכּוֹת הַרְבֵּה לִפְנֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ וְלִשְׁבֹּר לְבוֹ מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים נ"א, י"ט): "לֵב נִשְׁבַּר וְנִדְכָּה אֱלֹקִים לֹא תִבְזֶה", אָבֵל אֶף-עַל-פִּי-כֵן, צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּקִי בְּהַלְכָה [בְּהַדְרָךְ שֶׁל תְּשׁוּבָה], שֶׁלֹּא יִתְרַחֵק חֵס וְשְׁלוֹם מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר עַל-יְדֵי-זֶה. כִּי בְּכָל דְרָכֵי הַקִּדְשָׁה יֵשׁ בָּהֶם בְּחִינַת "צְדִיקִים יִלְכוּ בָם", וְהַהֶפֶךְ - בְּחִינַת "פּוֹשְׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם" (הוֹשֵׁעַ י"ד, י').

כִּי בְּיָדָי צָרִיךְ הִבְעַל-תְּשׁוּבָה לְסַבֵּל בְּזִיוֹנוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים בְּכֻמָּה בְּחִינַת וְכַמְבֹאֵר (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן ס"ו ו') שֶׁעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה הוּא כְּשִׁישְׁמַע בְּזִיוֹנוֹ יָדָם וַיִּשְׁתַּקּוּ וַיִּקְיֵם דָּם לָהּ, וּבְכָלֵל זֶה הוּא גַּם כֵּן מִה שֶׁצָּרִיךְ לְסַבֵּל בְּזִיוֹנוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים מֵעֲצָמוֹ, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים ס"ט, כ"א): "חֲרָפָה שִׁבְרָה לְבִי" וְכוּ'. כִּי צָרִיךְ לְהַתְּבַיֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ מֵעוֹנוֹתָיו וּפְגָמָיו, עַד שֶׁיְהִיָּה נִשְׁפָּף דָּמָיו בְּקִרְבוֹ, וְכֻמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בְּרַכּוֹת י"ב): 'כָּל הָעוֹבֵר עֲבָרָה וּמִתְבַּיֵּשׁ בָּהּ - מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו'.

אבל אף-על-פי-כן צריכין להיות בקי בהלכה זאת מאד - שלא יבא על-ידי-זה לעצבות ומרה שחורה דסטרא-אחרא, וכמו שהזהיר אדמו"ר ז"ל על זה (שיחות הר"ן סימן מ"א) ואמר, שלב-נשבר הוא ענין אחר מעצבות. וצריכין לזהר שלא יתאחז העצבות מהלב-נשבר, על-פן הזהיר להתגבר שיהיה כל היום בשמחה בכל דרכי עצותיו הקדושות, רק בשעה מיחדת יהיה לו לב נשבר לפרש שיחתו לפניו יתברך כבן לפני אביו וכו', וכל זה כלול בבחינת בקי בהלכה הנ"ל, ועל-פן באמת עקר דרכי התשובה אי-אפשר לקבל כ-אם על-ידי גדולי הצדיקים, שהם מורים לנו דרכי התשובה בחינת בקיאות בהלכה, והעקר על-ידי קדשת שבת שהוא מקור השמחה, שאז השם-יתברך מסתכל רק על הטוב וכו', כנ"ל.

בראש השנה נוסעים לצדיקי אמת כדי לזכות לדרכי התשובה עי"ז שזוכין אצלם להמשיך שמחה

וכל זה צריכין ביותר בראש-השנה שהוא תחלת השנה, שהוא יום ראשון לעשרת-ימי-תשובה, ואז צריכין להמשיך דרכי התשובה, ועל-פן הקדים לנו השם-יתברך ברחמיו חדש אלול הקדוש, שסוד פונות אלול הוא "הנותן בים דרך" [כמובא בכתבי האר"י], כי בהם עוסקים לתקן דרכי התשובה, כדי שזנכה בראש-השנה לילך בדרכי התשובה הקדושים האלו. ועל-פן באמת צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש-השנה, שהם יכולין להמשיך דרכי התשובה אלו, והעקר להמתיק תקף הדין של ראש-השנה ולהמשיך על עצמן שמחה אז, כמו שהזהיר אדמו"ר ז"ל (שיחות הר"ן סימן כא): שבראש-השנה צריכין להיות בשמחה. וכמו שכתוב בנחמיה (ח, ט) לענין ראש-השנה, "אכלו משמנים ושתו ממתקים ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעזכם" וכו'.

זוהי בחינת שופר - שהוא לעורר חסדים ולהמתיק דינים כידוע (זהר וירא קיד:), הינו לעורר רחמי השם-יתברך שיסתכל רק על כל הנקודות טובות שבישראל, ולא יסתכל על הרע שלנו כלל, עד שיכנס בלבנו רחמי העצומים עד שיהיה נמשך שמחה עלינו, שעל-ידי-זה עקר תקון התשובה כנ"ל. וזוהי בחינת (תהלים פט, טז-יז): "אשרי העם יודעי תרועה וכו' בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו". כי קול שופר הוא בחינת עשרה מיני נגינה [כמבואר בדברי חז"ל שיש י' מיני נגינה], שהם עקר השמחה, ועל-כן מסימין העשרה הלולים בחינת עשרה מיני נגינה ב'הללוהו בצלצלי תרועה' וכו' (תהלים קנ, ה).

בשבת אין צריכים לתקוע בשופר כי שבת הוא שורש השמחה

ועל-כן בשבת כשחל ראש-השנה אין תוקעין בשופר, כי עקר השמחה שהוא תקון הנ"ל נמשך על-ידי שבת, ועל-כן כשחל ראש-השנה בשבת - אין לתקוע בשופר לעורר בחינת השמחה שהוא עקר התשובה, כי כל כלייות השמחה נמשך משבת שהוא יום שמחה וחדוה בכל העולמות כמו שכתוב בזהר הקדוש (אמור צד: קה).

וזה שאמרו רבותינו ז"ל (ראש-השנה כט): יום טוב של ראש-השנה שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה, משחרב בית-המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהיו תוקעין בכל מקום שיש בו בית-דין. כי במקדש או בכל מקום שיש בו בית-דין כמו ביבנה (שם), דהינו שיש שם צדיקי אמת, שם צריכין לתקוע בראש-השנה אפלו בשבת, כי גדולי הצדיקים זוכין ליום שכלו שבת (תמיד לג:) - כלו תשובה, כי הם עושים

תְּמִיד תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה, הֵינּוּ שְׁעוֹשִׁים תְּשׁוּבָה תְּמִיד עַל הַשְּׂגָתָם הַרְאֵשׁוֹנָה וְכוּ'. וְעַל-כֵּן הֵם יְכוּלִּין לַתְּקוּעַ אֶפְלוּ בַשַּׁבָּת, כִּי הֵם בְּקִיָּאִים בְּהַלְכָה הַיָּטֵב, עַל-כֵּן אֶפְלוּ כְּשֶׁתּוֹקְעִים בַּשַּׁבָּת - לֹא יָבוֹאוּ לַיַּדֵּי שׁוֹם פְּגָם חֵס וְשָׁלוֹם עַל-יַדֵּי-זֶה. אֲבָל עִכְשָׁו שָׂאִין לָנוּ בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְאִין לָנוּ בֵּית-דִּין הַגּוֹן קְבוּעַ כְּמוֹ בִּימֵיהֶם, כִּי אִין אָנוּ יוֹדְעִין הֵיכָן הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַגְּבוּהִים כָּל-כֶּהָ, שֶׁהֵם בְּקִיָּאִים בְּהַלְכָה זֹאת שֶׁל תְּשׁוּבָה הַיָּטֵב, עַל-כֵּן אֲסוּר לַתְּקוּעַ בַּשַּׁבָּת.

שופר מעורר אותנו לשני דברים לשמחה, ולב נשבר

כִּי בְּאֵמַת שׁוֹפֵר כָּלוּל מִכֶּמֶה בְּחִינּוֹת, כִּי הוּא מְעוֹרֵר וּמְשַׁבֵּר הַלֵּב מְאֹד בְּבְחִינַת (עמוס ג, ו): "הִיִּתְקַע שׁוֹפֵר בְּעִיר וְעַם לֹא יִחְרְדוּ" וְכוּ', שְׁזָהוּ בְּחִינַת מַה שְּׁצָרֶיךָ הַבַּעַל תְּשׁוּבָה שְׁיִהְיֶה לוֹ לֵב נִשְׁבָּר וְכוּ'. אֲבָל אַחַר לֵב נִשְׁבָּר - צָרִיךָ לָבוֹא לְשִׂמְחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּדַבְּרֵי ז"ל, שְׁזָהוּ גַם-כֵּן בְּחִינַת שׁוֹפֵר כַּנִּ"ל, וּבַשַּׁבָּת צְרִיכִין רַק שִׂמְחָה וְאֲסוּר לְעוֹרֵר שׁוֹם לֵב נִשְׁבָּר כָּלֵל, עַל-כֵּן אֲסוּר לַתְּקוּעַ בַּשַּׁבָּת, וְזֶהוּ בְּחִינַת 'שְׂמָא יַעֲבִירֵנוּ אַרְבַּע אַמּוֹת בְּרִשׁוֹת הַרְבִּי'ם' - שֶׁהוּא בְּמִקּוֹם הַסְּטֵרָא-אַחְרָא (עין זֶהר פִּנְחָס רמז. וְתַקוּנֵי-זֶהר תַּקוּן כד, טו), שֶׁשָּׁם אַחִיזַת הַעֲצָבוֹת, כִּי שָׁם כָּל הַמְּלָאכּוֹת וְהַמְּשָׂא וּמִתָּן וְהַעֲסָקִים וְהַטְּרָדוֹת שֶׁל פְּרִנְסָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲצָבוֹת בְּחִינַת "בְּעֲצָבוֹן תֵּאכְלֶנָּה".

בפסוקי מלכויות זכרונות ושופרות מזכירים חסדי ה' וטוב

וְזֶה בְּחִינַת מַלְכוּיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת - שֶׁכָּלֵם לְעוֹרֵר חֲסָדֵי ה' וְנִפְלְאוֹתָיו, שְׁבוּדָאֵי יְגִמֹר הַכֵּל כְּרִצּוֹנוֹ, כִּי יִגְבִּיר הַחֲסָדִים עַל הַדִּינִים, עַד שֶׁיְעוֹרֵר הַטּוֹב

שְׁבִי־שְׂרָאֵל וַיִּשׁוּבוּ כָּלֶם אֵלָיו, שָׂאָז תִּתְגַּלֶּה מְלֻכּוֹתוֹ יִתְבַּרַּךְ לְעֵין כָּל, שְׁזָהוּ
בְּחֵינַת מְלֻכְיֹת שְׂאוּמְרִים שֶׁם הַפְּסוּקִים מִתְנַ"ךְ שֶׁל הַתְּגִלּוֹת מְלֻכּוֹתוֹ לְעוֹלָם
וְעַד, וּמִזְכִּירֵין תִּכְף "לֹא הִבִּיט אֶן בִּיעֶקֶב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל" וְכו',
(בַּמִּדְבָּר כג כא), הִינוּ, שְׂאִין הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבִיט עַל הָאֶן וְהַפְּגָמִים שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁפָּרֵשׁ רַש"י שָׁם.

וְכֵן כָּל הַפְּסוּקֵי זְכוּנוֹת מְדַבְּרִים שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבַּרַּךְ יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ
וַיִּנָּחֵם כְּרַב חֲסָדָיו וְכו'. וְעַל-כֵּן מִתְחִילִין בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית ח, א): וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים
אֶת נַח - לְהוֹרוֹת וּלְגַלוֹת, שְׂאֶפְלוּ בְּדוֹר הַמְּבוּל בְּתִקְף הַתְּגַבְּרוֹת הַדִּינִים -
גַּם אִז לֹא עָזַב חֲסָדוֹ וְחַפֵּץ בְּקִיּוּם הָעוֹלָם וְזָכַר אֶת נַח וְכו' וַיִּשְׁבוּ הַמַּיִם
וְכו' (שם), מְכַל שְׁכָן עֵתָה שֶׁכָּבַר הָיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים וְנוֹרְאִים כְּאֵלוֹ, שֶׁהֵם
הָאֲבוֹת וּמִשָּׁה רַבְּנּוּ וְהַשְּׁבַע רֹעִים וְתַנָּאִים וְאִמּוֹרָאִים וְנִבְיָאִים וְכו' וְכו',
וְגַם בְּכָל דּוֹר נִמְצְאִים צְדִיקִים גְּדוֹלִים, וּבְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִמְצְאִים נִקְדוּת
טוֹבוֹת רַבּוֹת, שְׁבוּדָאֵי יִזְכֹּר ה' חֲסָדָיו בְּזָכוֹת אֲבוֹתֵינוּ וְכו', כְּמוֹ שֶׁמִּזְכִּירֵין
שֶׁם פְּסוּקִים אֵלוֹ (וַיִּקְרָא כו, מַב): וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְכו', וְכֵן (רַמְיָה לֵא.
יט): הִבֵּן יִקְרִי לִי אֶפְרַיִם וְכו', רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ וְכו', (שָׁם ב, ג): זָכַרְתִּי לְךָ חֲסֵד
נְעוּרֶיךָ" וְכו'.

וְכֵן פְּסוּקֵי שׁוֹפְרוֹת - שְׁכָלֶם לְעוֹרֵר זְכוּת מִתֵּן תּוֹרָה וְכו', וְכֵן מְדַבֵּר
מִקְבוּץ גְּלוּיֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא עַל-יְדֵי שִׁיסְתַּכַּל וַיִּמְצָא זְכוּת בְּכָלֶם. וְכֵן מְדַבֵּר
שֶׁם מִעֲשָׂרָה הַלוֹלָיִם, שֶׁהֵם בְּחֵינַת עֲשָׂרָה מִיְּנֵי נְגִינָה, שֶׁנֶּעֱשִׂים עַל-יְדֵי
בְּרוּר הַטוֹב עַל-יְדֵי גְדוֹלֵי הַצְּדִיקִים, וּמְסִימִין - וּבִיּוֹם שֶׁמְחַתְּכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם
וְכו' וַתִּקְעֶתֶם וְכו' (בַּמִּדְבָּר י, י). כִּי הֶעֱקַר לְעוֹרֵר הַטוֹב שְׁבִי־שְׂרָאֵל עַד שֶׁיִּזְכּוּ
לְשִׁמְחָה, שְׁזָהוּ עֶקֶר בְּחֵינַת דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה בְּחֵינַת קְדוּשַׁת שְׁבַת שֶׁהוּא
שְׂרֵשׁ הַתְּשׁוּבָה.

פניני נועם

על ידי שמירת שבת בשמחה זוכה לאורו של משיח

וְשַׁבַּת עַד ה' אֱלֹקֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ (דְּבָרִים ל).

וְעַל-כֵּן נִקְרָא שַׁבַּת - עַל-שֵׁם תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ ז"ל (סימן 1), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וְשַׁבַּת עַד ה' אֱלֹקֶיךָ" וְכו', כִּי עַל-יְדֵי שְׁמִירַת שַׁבַּת בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה כָּרְאוּי - זוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ אוֹד הַעֲצוֹת הָעִמּוּקוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת אוֹד שֶׁל מְשִׁיחַ שְׁזוֹכִין עַל-יְדֵי שְׁמִירַת שַׁבַּת, שְׁעַל-יְדֵי-זוֹה בְּנִדְאוֹ נִזְכָּה לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּאַמַּת סוּף כָּל סוּף, כִּי אֵלּוּ הַעֲצוֹת הֵם עַד אֵין-סוּף וְאֵין תְּכֵלִית שְׁאֵי-אֶפְשֵׁר לְסוֹתְרֵן בְּשׁוּם אָפוֹ, אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֵה לְקַבֵּל שַׁבַּת בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה כָּרְאוּי

(ליקוטי הלכות הל' עירובי תחומין הל' ה' ס)

ברכת מזל טוב ותשואות הן

למוה"ר לוי יצחק הערשקאוויטש שליט"א

אשר נרב 500 גליונות

לדגל שמחת הולדת הבן למזל טוב

זכות החפצה תעמוד לו שימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

המברכים

מכון "להזות בנועם"